

Пролог

Пізніше, цілую.

Еллі Говорт розгледіла нарешті своїх друзів крізь на-
товп та почала продиратися до них у дальній куток
пабу. Підійшовши до столика, вона кинула свою сумку
біля стільця й дістала телефон. «О, а вони вже готові», —
подумала Еллі. На столику стояли порожні пляшки, дру-
зі чудно говорили, безглуздо розмахували руками та го-
лосно сміялися.

— Ти спізнилася, — Нікі демонстративно подивила-
ся на годинник і пригрозила Еллі пальцем. — Тільки не
треба розповідати нам цих історій: «Я мусила дописати
статтю».

— Я брала інтерв'ю в однієї дуже ображеної дружи-
ни члена парламенту. Ну пробачте! Це для завтрашньо-
го випуску, — говорить, виправдовуючись, Еллі та сідає
на вільне місце. Вона наливає залишки вина собі в келих
і кладе телефон у центр столика. — Пропоную обгово-
рити чергове дратівливе слово. Сьогодні воно звучить
як «пізніше».

— «Пізніше»?

— Ага, як спосіб дати зрозуміти, що розмову заверше-
но. Як гадаєте, «пізніше» — це завтра чи сьогодні? Чи це
такі собі огидні підліткові відмазки, що насправді нічого-
сінько не означають?

Нікі поглянула на екран телефона.

— Тут написано «пізніше» і ще «цілую». Це щось на
кшталт «на добраніч». Мені здається, це означає «до завтра».

— Звісно ж, завтра, — приєднується до обговорення Корінн. — «Пізніше» завжди означає «завтра». Або навіть «післязавтра», — трохи замислившись, додає вона.

— Доволі невимушене повідомлення.

— Невимушене?

— Ну, я могла б сказати щось подібне своєму поштареві.

— І поцілувала б його?

— Чому б ні? — хитро всміхнулася Нікі. — У мене доволі милий поштар.

— Корінн уважно прочитала повідомлення ще раз.

— Мені здається, ти несправедливо його звинувачуєш, — промовила дівчина. — Може, він мав на увазі, що зайнятий і йому терміново потрібно бігти у справах.

— Звісно ж, до дружини, наприклад, — втрутився у розмову Дуглас, і Еллі застерезливо подивилася на нього.

— Що такого? — промовив він. — Тобі не здається, що ти вже пройшла той етап, коли потрібно розшифровувати прихований зміст повідомлень?

Еллі робить ковток вина і нахилиється над столом.

— Гаразд. Якщо ти збираєшся читати лекцію, мені потрібно ще випити.

— Мені здається, якщо ваші стосунки настільки близькі, щоб займатися сексом в офісі, ти можеш спокійно запитати, що він мав на увазі, коли писав це повідомлення. За чашкою кави, наприклад. Чи це настільки складно для тебе?

— А про що він іще писав? Тільки не кажи, що про секс у нього в офісі.

Еллі бере телефон і починає гортати повідомлення: «З дому телефонувати незручно. Наступного тижня буду в Дубліні, але точно ще не знаю коли. Пізніше. Цілую».

— Він залишає собі шлях для відступу, — говорить Дуглас.

— А може, він просто ще не знає...

— Тоді б він написав: «Зателефоную з Дубліна» або ще краще: «Придбав тобі квиток до Дубліна».

— А дружина його з ним їде?

— Він ніколи не бере її з собою. Це ж службове відрядження.

— Може, він бере з собою ще кого-небудь, — пробурмотів Дуглас, потягуючи пиво.

— Господи! Наскільки ж усе було простіше, коли чоловікам потрібно було телефонувати, щоб поговорити з жінками. — Нікі замислено підвела погляд угору. — Тоді принаймні можна було за голосом визначити ступінь його небажання з тобою розмовляти.

— Еге ж, — пирхнула Корінн. — І жінки годинами сиділи біля того телефона, чекаючи дзвінка.

— А скільки безсонних ночей...

— Постійно перевіряти, чи йде гудок...

— А тоді хутко кидати слухавку — раптом він телефонує якраз у цю мить.

Дівчата сміються, й Еллі розуміє, що вони мають рацію. І все ж таки якась маленька частинка її хоче, аби екран телефона засвітився від вхідного дзвінка. Але вона чудово розуміє, що цього не трапиться, адже вже пізно і «з дому незручно».

Дуглас пропонує провести Еллі додому. З їхньої компанії лише він знайшов собі другу половинку. Однак Єлена, його дівчина, — важлива персона у світі піар-технологій і частенько затримується на роботі до десятої-одинадцятої вечора. Вона абсолютно не проти, що Дуглас іноді зустрічається зі своїми давніми подругами. Кілька разів

він брав дівчину з собою, але їй було надзвичайно складно зрозуміти левову частку старих жартів та розповідей про спільних знайомих — і це не дивно, адже вони дружать уже більше п'ятнадцяти років. Тому вона не запечує, аби Дуглас зустрічався з друзями без неї.

— То що, хлопче, як у тебе справи? — Еллі пхає його в бік, показуючи, що потрібно обійти візок із супермаркету, який хтось необачно залишив на тротуарі. — Знову мовчав увесь вечір. Чи я все прослухала?

— Нічого нового, — відповідає Дуглас і на мить запинається. — Хоча, ти знаєш, є дещо. Е-е-е... Єлена хоче дитину, — говорить він, засовуючи руки в кишені.

— Нічого собі! — здивовано дивиться на нього Еллі.

— І я теж цього хочу, — похапцем додає Дуглас. — Коли ми вже говорили з нею про це, але зараз вирішили, що немає сенсу чекати вдалого моменту, адже навряд чи він взагалі коли-небудь настане. То навіщо тягнути?

— Ти невиправний романтик.

— Я... ну, не знаю... Насправді я дуже щасливий. Єлена не доведеться кидати роботу: за дитиною доглядати-му я. Звісно, якщо все складеться вдало, сама розумієш...

— Ти справді цього хочеш? — запитує Еллі, намагаючись зберігати спокій.

— Так. Робота все одно не приносить мені жодного задоволення, і, чесно кажучи, вже давно. Єлена ж заробляє багато грошей. Мені здається, сидіти цілими днями з дитиною буде весело.

— Бути батьком — це не просто «сидіти цілими днями з дитиною», — промовила Еллі.

— Знаю-знаю. Під ноги дивися, — він обережно бере її під лікоть, щоб обійти калюжу. — Але я готовий до цього. Набридло вже щовечора просиджувати в барах. Я хочу перейти на наступний рівень. Це зовсім не значить, що

мені не подобаються наші посиденьки, просто іноді я замислююсь над тим, чи не пора нам трохи... подорослішати, чи що.

— Тільки не це! — кричить Еллі, вхопившись за його рукав. — Ти перейшов на темний бік!

— Але ж я не ставлюся до роботи так, як ти. Для тебе це — все, правда ж?

— Майже все, — погоджується Еллі.

Вони проходять мовчки кілька кварталів, здалеку линуть звуки сирен, чутно грюкання дверцят машин та приглушений голос міста. Еллі подобається ця частина вечора, коли вона проводить час зі своїми друзями і може бодай ненадовго забути про ту невизначеність, яка пронизує решту її життя. Вона провела чудовий вечір у пабі, а тепер прямує до своєї затишної квартири. Вона здорова. У неї є кредитка з великим невикористаним лімітом, плани на вихідні, а ще, на відміну від решти компанії, у неї немає жодної сивої волосинки. Життя прекрасне.

— Ти коли-небудь думала про неї? — запитує Дуглас.

— Про кого?

— Про дружину Джона. Думаєш, вона знає?

Згадка про Джонову дружину розсіяла радість Еллі.

— Не знаю, — відповіла вона. І, не дочекавшись від Дугласа ніякої реакції, додала: — Я б точно здогадалася, якби була на її місці. Він говорить, що діти для неї набагато важливіші. Іноді я навіть кажу собі, що вона може відчувати полегшення, що їй не потрібно турбуватися про нього. Я маю на увазі, їй не потрібно робити його щасливим.

— Ти видаєш бажане за дійсність.

— Можливо. Але, якщо чесно, то відповідь — ні. Я не думаю про неї і не почуваюся винною. Мені здається, якби у них все було добре, якби між ними був зв'язок, цього не сталося б.

— У вас, жінок, доволі дивне уявлення про чоловіків.
— Думаєш, з нею він щасливий? — Еллі пильно поглянула в очі Дугласу.

— Поняття не маю. Мені лише здається, якщо він спить з тобою, це зовсім не означає, що він нещасливий з нею.
Настрій Еллі поволі змінюється, і, ніби позначаючи цю зміну, вона відпускає руку Дугласа й поправляє свій шарф.

— Хочеш сказати, я погана? Чи він поганий?

Нарешті хтось сказав їй про це. І не хто-небудь, а Дуглас! Людина, яка взагалі не схильна засуджувати інших. Це до біса боляче.

— Я не думаю, що хтось із вас чинить погано. Просто у цій ситуації я думаю про Єлену і про те, як багато важитиме для неї наша дитина, і про те, що я міг би її зрадити лише тому, що увага, яка раніше належала мені, тепер належатиме нашому малюку...

— То ти все ж таки думаєш, що він чинить неправильно.

— Та ні... — хитає головою Дуглас, спиняється і вдивляється у нічне небо, намагаючись ясніше сформулювати свою думку. — Мені здається, тобі варто бути обережнішою, Еллі. Ти постійно намагаєшся вгадати, що він має на увазі, чого він хоче. Це все дурниці. Ти лише марно гаєш час. Як на мене, все значно простіше. Ось дивись: ти комусь подобаєшся, тобі хтось подобається, ви починаєте зустрічатися, і все.

— Ти живеш у чудовому вигаданому світі, друже. Шкода, що реальність трохи інакша.

— Гаразд, змінимо тему. Не варто говорити про це після всього того, що ми сьогодні випили.

— Ні, стривай, — різко обірвала друга Еллі. — *Що у тверезого на думці, те у п'яного на язиці.* Гаразд, принаймні тепер я знаю, що ти про мене думаєш. Далі можеш не проваджати, передавай вітання Єлені.

Останні два квартали до свого дому вона практично пробігає, не обертаючись, щоб поглянути на свого старого друга.

Редакція газети «Нейшн» переїжджає. Коробка за коробкою вирушають у нове приміщення зі скляними стінами на яскравій і жвавій набережній у східній частині міста. За останні кілька тижнів офіс ніби розчинився: там, де раніше були височезні гори прес-релізів, документів та архівних вирізок, стоять лише порожні столи з несподівано блискучими заламінованими поверхнями, залиті невблаганним світлом офісних ламп. Те, що відбувається, скидається на археологічні розкопки: зринають давно забуті статті, прапори з ювілеїв членів королівської родини, зім'яті армійські каски з далеких воєн та вставлені у рамки грамоти про перемоги у давно забутих змаганнях. Усюди розкидані мотки кабелів і знята з підлоги плитка, на стелі чорніють величезні дірки, що нагадують про візити пихатих інспекторів з охорони праці та інших установ із незмінними папками в руках. Відділ реклами, рубрика «Цілком таємно» та «Спорт» уже переїхали до «Компас-Кі». Відділ, який відповідає за вихід суботнього додатку, відділ бізнесу та особистих фінансів готуються до переїзду за кілька тижнів. Відділ нарисів, у якому працює Еллі, вирушить наступним, і останнім змінить адресу відділ новин. Переїзд планується провести дуже швидко, так, щоб суботній випуск вийшов зі старого офісу на Тернер-стріт, а новенький, у понеділок, ніби за помахом чарівної палички, — з нової адреси.

Приміщення, що було домом для газети впродовж майже ста років, більше не відповідає її вимогам (якою б непривабливою не була ця фраза). На думку керівництва газети, це приміщення не відображає динамічний та